

Středa po 1. neděli adventní

Iz 25,6–10a

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře **tučné hody**, hody s výborným vínem; budou to šťavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře **sejme závoj**, který halil všechny lidi, příkrývku, která kryla všechny národy. **Zničí smrt navždy, Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře.** Odejme hanbu svého lidu na celé zemi, neboť Hospodin to pravil. V ten den se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

Mt 15,29–37

Ježíš prošel kolem Galilejského moře, vystoupil na horu a posadil se tam. Tu k němu přišly velké zástupy. **Měly s sebou chromé, slepé, zmrzačené, němé a mnoho jiných; položily mu je k nohám a on je uzdravil.** Když lidé viděli, že němí mluví, zmrzačení že jsou zdraví, chromí že chodí a slepí vidí, žasli a velebili Boha Izraele. Ježíš si pak zavolal své učedníky a řekl: „**Je mi líto zástupu**, protože už tři dny jsou se mnou a nemají co jíst. A nechci je nechat odejít hladové, aby je cestou neopustily síly.“ Učedníci mu řekli: „Kde bychom tady v neobydleném kraji sehnali tolik chleba, abychom mohli dát dosyta najíst tak velkému zástupu?“ Ježíš se zeptal: „Kolik máte chlebě?“ Odpověděli: „**Sedm a několik malých ryb.**“ Rozkázal, aby se lid posadil na zem, **vzal těch sedm chlebů a ty ryby, vzdal díky, lámal a dával učedníkům a učedníci lidem. Všichni se dosyta najedli a sesbíralo se ještě plných sedm košíků zbylých kousků (chleba).**

Zničí smrt navždy, Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře.

Úžasná pampeliška

Naše spása je (zatím pouze) předmětem naděje. Je-li však předmět naděje vidět, už to není naděje. Co už někdo vidí, jak by v to mohl doufat? Ale doufáme-li v něco, co ještě nevidíme, čekáme na to s vytrvalostí. (Řím 8,24-25)

Konečně se i u nás prosazuje trend říkat nemocným pravdu o jejich stavu, ale vždy při zachování naděje. Formulace je to trochu šalamounská a v praxi to nebývá vždy snadné. Je vůbec možné být pravdivý a zachovat naději, když ta se upíná pouze k existenci pozemské a lékař vidí, že smrt je na dohled? Není nakonec nezbytnou podmínkou naděje především víra?

Jakpak to vlastně tenkrát bylo s Abrahámem? V Řím 4,18 se to dočteme: „On uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo. Tím se stal otcem mnohých národů.“ U nemocného, který celý život v Boha a v nesmrtelnost duše nevěřil, se nemáme o co opřít. Kde začít? U Abraháma? Bude to pro něho srozumitelné a stravitelné? Pro někoho možná ano. Není zcela vyloučeno, že se mu v paměti vybaví hodina náboženství, při níž slečna katechetka před sedmdesáti lety barvitě líčila příběh s Izákem. Ve třetí třídě to sotva mohl pochopit. Ale dnes se mu zkouška, kterou právě teď prožívá, může jevit se zkouškou Abrahámovou docela dobře srovnatelná. Na tom by se už dalo stavět.

Když se dobře podíváme kolem sebe, najdeme spoustu povzbuzujících příkladů a argumentů, které můžeme použít u každého. Celá příroda nám hlasitě napovídá a nabízí svoji opakovanou zkušenost. Kdo by byl bez této zkušenosti ochoten uvěřit, že ze semínka, pohřbeného pod krustou ledu a hromadou sněhu, může vykvést nádherný květ, vyrůst strom a navíc ještě přinést ovoce? Nebo taková pampeliška. Vždycky jí fandím, když se jí s prvním jarním sluníčkem podaří prorazit silnou vrstvu asfaltu na chodníku. Muselo jí to stát velké úsilí a možná to i bolelo. Ale co nic nestojí, za nic nestojí.

O naději s Marií Svatošovou, KNA 2006

Naděje je jako slunce pro život. Pokud přestane slunce svítit, zanikne velmi brzy život. Dante na bránu pekla, na místo věčné smrti, umístil nápis: „Zanech vši naděje.“ Pán je naší nadějí, kterou můžeme vidět i přes naše slzy.

Všichni musíme vkládat naši naději do Ježíše Krista, věřit v něho, doufat v něho, protože jedině On se svým utrpením a smrtí nás učinil Božími dětmi, svými bratry, dědici stejných nebeských pokladů.

Don Bosco XII, 641